

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ' . . .

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 23 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 503

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΙΣΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. 'Επιθεώρηση.
ΘΡΑΚΙΚΟΣ. 'Από τὸ Βουργαροπαιημένο 'Ελληνισμό.
Δ. Ν. Δυὸ γράμματα.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. 'Ο 'Εθνικός μας Ὑμνος.
Ο ΝΟΥΜΑΣ. Δήλωση.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ. Εισόδια.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ο «'Αρχισυντάχτης» (συνέχεια).
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Γιὰ τὴν ἐκλογή τοῦ παπᾶ.
ΤΑΡΚΙΝΙΟΣ. ; ; ;
Θ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ. 'Ο 'Εθνικός μας Ὑμνος (εἰκόνα).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΙΣΟΔΙΑ (*)

'Αλόγων ποδοβολητό, ἄξιος ρυθμὸς στίης χαρραγῆς τῆ
[δόξα,
Σὺν ποταμὸς ποῦ ἐφρούσκωσε καὶ σπάει τῶν γεφυ-
[ρῶν τὰ τόξα,
Περναίει. Πλατὺ παλμὸν ἔχουνε τᾶστρα
Στὸν ὄρθρο τὸ λευκότατο, πᾶνου ἅπ' τὰ ἔρμα κάστρα.
(Μπροστὰ ἅπ' τῶν Γιάννεων τὴν Πύλη σκιᾶς σαλεύουν.
Μ' ἀλλαγαμὸν ἀμίλητο πληθαίνουν.
'Ενας γέροντας ἱερέας σκεῖ τὸ πλῆθος, γονατίζει καὶ
φιλεῖ τὸ χῶμα, ἔπειτα ἀκουμπάει τ' αὐτὶ στὴ γῆ. Μουρ-
μουρίζει, σὰ σὲ προσευχῆ.
— Τοὺς ἀκούω κατεβαίνουν, κατεβαίνουν!
(Σηκώνεται καὶ ξαναλέει ὀλόγυρά του, ὑψώνοντας τὰ
χέρια ὀλότρεμα.
— Τοὺς ἀκούω κατεβαίνουν, κατεβαίνουν!
(Στὴ χυμένη βοῇ ἀκούγονται λυγμοί, βαθιὰ ἀναφυλλη-
τά. Βαθὴν τὸ κλάμα βουίζει στὰ μηλίγγια τῶν ἀντρῶν, κυ-
λάει σὰ βρύση ἀπὸ τὰ μάτια τᾶστειρευτα τῶν γυναικῶν.
Σιγὰ-σιγὰ ξεφέγγει. Οἱ σκιᾶς χωρίζουν. "Αντρες, γυναί-

(*) Τὸν ὄρθαιό τίτλο ἔδωκε στὸ ποίημα ὁ φίλος μου
Καμπάνης, σὺν τοῦ τὸ πρωτοδιάβασα στὴν Κηφισιά. Τὸ
ποίημα γράφτηκε τῆ μέρα ποῦ μῆκε ὁ τότε Διάδοχος στὰ
Γιάννενα. Ἐδόθηκε νὰ τυπωθῆ, ἀλλὰ τὸ χειρόγραφο χά-
θηκε. Μ' ὄλο ποῦ τοῦ λείπει ὁ συγχρονισμός, τὸ δημο-
σιεύω τώρα.

κες καὶ παιδιὰ, προσδοκᾶν τὸν ἐρχομὸ τῶν ἐλευθερωτῶν.
Οἱ καλπασμοὶ ξυγόνουν. Ἐάφνου ὁ Ἥλιος ἀναβράει, με-
γάλος ἄγγελος θαμποτικός, χτυπώντας τὶς φτεροῦγαις του
γιὰ νὰ ὑψωθεῖ πάνω ἀπὸ κάμπους καὶ βουνά. Ὁμιος ὁ
'Αρχάγγελος, ποῦ ἐκάλισε τὴν πλάκα τοῦ μνημεῖου, φαν-
τάζει στὰ βρεμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα πρόσωπα, σὰ σὲ φύλλα
ἅπ' ἀγνὴν δροσιά).

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΕΡΕΑΣ.

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ἅπ' ὅλα τὰ στήθη.

— Χριστὸς Ἄνέστη! Κύριος Ἄνέστη!

(Τὸ πλῆθος ἀγκαλιάζεται καὶ δίνει τὸ ἀναστάσιμο φι-
λί. Ὁ ἥλιος φωτᾶει τὰ Γιάννενα, σὺν κοιμητήριον π' ἄ-
δειασε ἀπὸ τοὺς νεκρούς).

Μακριὰ βροντᾶει μιὰ κανονία· καὶ ἀπὸ τὰ βύθη πέτρα,
'Εφράδιπλος ἀπλώνεται ὁ παλμὸς τοῦ Θεῖου ἀέρα
Τοῦ ἀεροπλάνου ὡσὰ μελίσσιον μύρια,
Μάγιο βαθὺ ἀνοιξιὰτικο, βογγαίει ἡ νικητήρια
'Αχῶ, μιᾶς Δόξας μουσικῆ πλημμύρα.
Περναίει γοργό, σὰ φτερωμένη Λύρα
Τοῦ ἀλαφρώμενου ἀνθρώπου, γιὰ ν' ἀνοίξει
Στοὺς οὐρανοὺς τῆς Ἀρμονίας τὴ θύρα!

(Ἐάφνου σ' ἓνα ὕψωμα καθάλλα φαίνεται τὸ Βασιλό-
πουλο. Τοῦ συγκερνᾶει τὴν ὄψη, σφυροχτυπημένη ἀπὸ τὸν
ἀλλεπάλληλο παλμὸ τῆς Νίκης, τὸ θαυμαστὸ χαμόγελο,
ποῦ εἶναι χυμένο στὶς μορφῆς τῶν Ὀλυμπιονικῶν, τῶν Ἡ-
ρώων, τῶν Ποιητῶν. Θερμὸς κ' ἐλεύθερος ὅσο ποτὲ, εἶναι
ὁ πρωῖνος ἀέρας ποῦ ἀναπνεύει. Τὰ χεῖλη μισανοίγονται ἄ-
θελα, καθὸς τῶν νικητῶν δρομῶν στὸ τέρμα τῶν ἀγῶνων).

Η ΦΩΝΗ ἐνὸς παιδιοῦ, καθαρά.

— Μάννα, στὰ χέρια σκόψε με, νὰν τονὲ ἰδῶ!

— Κι ἐμένα

Κι ἐμένα, μάννα!

Τὰ γλυτὰ τὰ πρόσωπα, ἀναμμένα,
στρέφουν τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά, σὺν ἄνθη πρὸς τὸν
[ἥλιο

(Οἱ μαννάδες σκόνουν τὰ παιδιὰ στὰ χέρια. Οἱ ἄλλοι,
ὄρμουν μπρὸς στὸ ἄλογο, π' ὄλοένα πὺ σιμὰ προβαίνει.
'Ενας γέροντας, πέφτει στὸ χῶμα. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθᾶνε.
Οἱ γριές, μὲ τὰ μέτωπα στὴ γῆ, ἀκοῦνε μὲς στὰ φυλόκαρ-
δια, τὸν ἀντίχτυπο τοῦ τετραποδητοῦ, τοῦ ξέχορῶ τοῦ
ἄλλου.

Ἐάφνου μιὰ φωνὴ ξεσπάει.

— Χριστὸς Ἄνέστη! Κύριος Ἄνέστη!

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ

— Σὲ περιμέναμε γιὰ νὰ πεθάνουμε!

ΟΙ ΓΡΙΕΣ

— Σὲ περιμέναμε νὰ κλείσουμε τὰ μάτια!